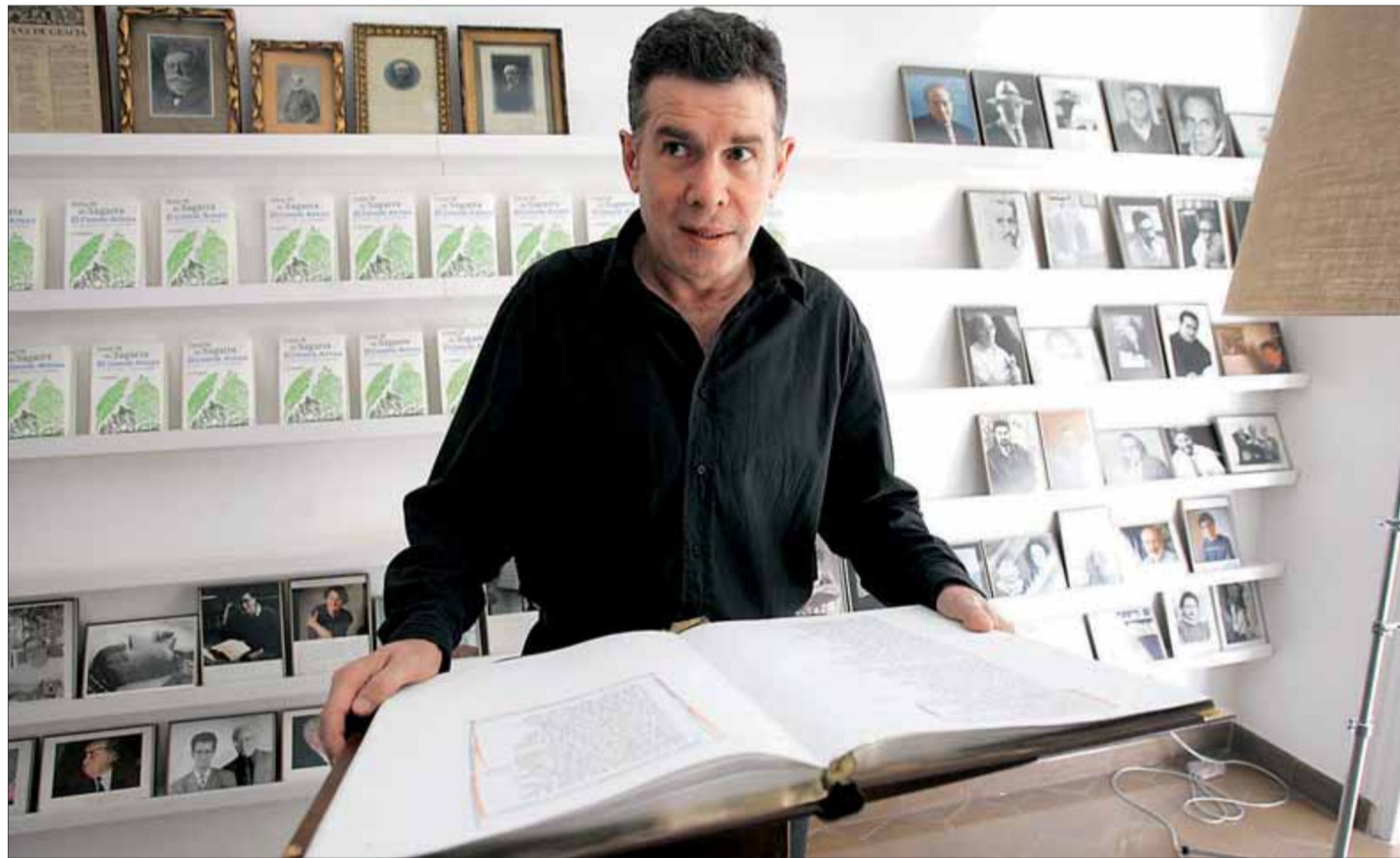

La Campana presenta una nova edició del poema èpic de Sagarra de 9.000 versos, amb pròleg de Palau i Fabre i epíleg i CD de Lluís Soler

El comte Arnau encara esgarrifa

Lluís Soler posa tota la seva destresa interpretativa al servei del mite del comte Arnau que va recrear Josep Maria de Sagarra ■ MIQUEL ANGLARILL

Ada Castells
BARCELONA

Hi ha vegades que aquest país sembla civilitzat i ahir al migdia es va produir un d'aquests rars fenòmens. Al pis de Muntaner on hi ha la nova seu de l'Editorial La Campana –parets blanques, mobiliari just, grans finestres– s'hi van aplegar una trentena d'escriptors, intel·lectuals i cronistes per escoltar l'actor Lluís Soler recitant *El comte Arnau*, de Josep Maria de Sagarra. L'editorial n'acaba de fer una edició amb el pròleg que el poeta Josep Palau i Fabre li va dedicar el 1983, la introducció que va escriure el mateix Sagarra i un CD amb els fragments que en declama Lluís Soler, també autor de l'epíleg.

Captivats pel mite

Prop d'una tauleta, disposats a escoltar els avatars del malvat heroi, hi havia tres senyors de Barcelona. Lluïen l'elegància de qui es

troba en el seu microclima natural, en aquest cas, un finestral de l'Eixample. Eren Joan de Sagarra, Carles Sentís i Lluís Permanyer; presentant l'acte, un quart senyor molt relacionat amb la causa: Josep Maria Espinàs. L'escriptor va recordar com va entrar en contacte amb Sagarra per primera vegada: "Quan vaig treure la meva prime-

Joan de Sagarra: "Amb 'El comte Arnau' seríem una nació. Parla dels nostres orígens"

ra novel·la, un grup de joves, tot cultes, em van demanar si podia fer a correu un article sobre Sagarra perquè la revista *Ínsula* dedicava un número a la literatura catalana i se l'havien descuidat".

L'anècdota il·lustra el poc pes que ha tingut l'autor dins la literatura oficial. L'acte d'ahir i la nova edició d'*El comte Arnau* –el llibre era ara difícil de trobar–, tenen una missió concreta: posar Sagarra al lloc que li pertoca.

Espinàs no va dir els noms dels joves que fa cinquanta anys es van descuidar l'autor de *Vida privada*, però Joan de Sagarra va ser més explícit: "Eren els de sempre, en Castellet, en Molas i en Manent".

Per Sagarra fill, l'obra del seu pare no està ara prou reconeguda perquè valorem molt poc els clàssics: "Aquí, cada 48 hores fem un descobriment, però amb obres com *El comte Arnau* seríem una nació. Parla dels nos-

tres orígens. El mite ens explica d'on venim i què som". Aquest poema èpic forma part de la tria personal de Joan de Sagarra entre l'obra del seu pare, junt amb "el *Primer llibre de poemes*, les *Cançons de rem i de vela*, les *Memòries*, *La ruta blava* i un llibre que lliga molt bé amb el del comte Arnau, *Els ocells amics*, un encàrrec de la Mancomunitat de Catalunya per a les escoles on també demostra un gran coneixement de les bèsties, els arbres i els paisatges de la nostra terra". Espinàs també reclamava ahir un paper destacat per al comte: "Si això fos un país normal, Lluís Soler aniria per les escoles recitant *El comte Arnau* tal com sap: posant drets els personatges que hi ha al paper".

Un mite a recuperar

Cert. Ahir es va comprovar el poder de la literatura. A través de la veu de Lluís Soler, Josep Maria de Sagarra va aconseguir capti-

var l'auditori, setanta-vuit anys després de la primera edició del seu llibre. El clàssic manté la força, la crueltat, la passió i l'erotisme del primer dia. Aconseguieix transportar el lector cap a la penitència d'un home incapaç d'estimar. Tot un festival de la paraula literària que, segons Joan de Sagarra, va portar set anys de feina al seu pare, un escriptor conegut per la seva rapidesa a l'hora d'escriure: "Podia escriure una comèdia en tres dies".

El comte Arnau, però, era la seva aposta: nou mil hendecasil·labs per narrar una derrota vital. En la introducció, Sagarra ja ho diu ben clar: "*El comte Arnau* no és per mi una obra més que em trec de sobre amb poca o mala fortuna, sinó que representa el moment fins ara més de compromís de la meua vida com escriptor". Es nota. Ahir vam sortir plaentment esgarrifats d'un pis lluminós de l'Eixample. ■

Una assaig sobre la política cubana, premi Anagrama

Antoni Aira
BARCELONA

Superant la dialèctica de castristes i anticcastristes, cal un gran esforç per constituir el país que ha d'arribar el dia després de la desaparició del règim de Fidel Castro. Aquesta és la tesi principal del llibre *Tumbas sin sosiego. Revolución, disidencia y exilio del intelectual cubano*, de Rafael Rojas, que ahir va guanyar el premi Anagrama d'assaig, dotat amb 6.000 euros. L'obra finalista ha estat *Vidas adosadas. El miedo a los semajantes en la sociedad contemporánea*, de Pere Saborit.

L'editor Jordi Herralde va presentar el llibre guanyador, ja que Rafael Rojas viu a Mèxic, exiliat de Cuba. Herralde va expressar la seva satisfacció per la decisió del jurat, "en un any en què les obres presentades han estat de gran altura".

Rojas, historiador i col·laborador de diversos mitjans, és el quart assagista llatinoamericà en guanyar el premi, després dels mexicans Juan García Ponce i Carlos Monsiváis, i l'argentina Nora Catelli. El seu treball és un assaig sobre la història de Cuba i un estudi sobre la historiografia cubana.

L'autor presenta els conflictes de la memòria i la radicalització de l'exili i el castrisme, als quals proposa com a alternativa una *tercera via* centrista. *Tumbas sin sosiego*, a més, exposa una exhaustiva suma de trajectòries d'intel·lectuals com Rafael Rivero, Padilla i Cabrera Infante.

El jurat del premi, compostat per Herralde, Salvador Clotas, Romà Gubern, Xavier Rubert de Ventós, Fernando Savater i Vicente Verdú, considera que a partir de la seva publicació, el llibre "serà indispensable per a qualsevol estudiós sobre el tema". L'assaig va guanyar per majoria, en una votació on el finalista també va comptar amb un important suport.

Pere Saborit, doctor en Filosofia i professor de la Facultat d'Humanitats de la UOC, va ser ahir el protagonista. Amb la seva obra analitza "com afecta a les relacions personals el fet que hàgim deixat de creure en els grans relats i il·lusions". Sense grans referents, sense Déu, l'autor apunta les moltes oportunitats que s'obren al segle XXI i adverteix de perills com el "replegament narcicista que organitza vides prescindint de l'horitzó dels altres". ■